

teatre mínim

DAFNI VALOR, ANTONI TORREÑO, JOAN SERRANO, PLÀCID ROSALENY, PEPE CUERVO, EL TAPIAS, SANDRA MERENCIANO, MAITE GONZÁLEZ, SALVA SANCHIS, FERRAN GARRIGUES i CAROL HERNÁNDEZ.

Gent de diversos àmbits del món teatral ens deixen a *teatre mínim* un recull de textos dramàtics breus amb el propòsit de divulgar aquesta modalitat escènica.

Són pinzellades de drama, moments catàrtics concentrats, batecs escènics... Tothom coneix l'eficàcia literària d'un poema, dels relats breus o dels assaigs en forma d'aforisme, però poca gent s'ha acostat mai a un *teatre mínim*, que per força té unes regles semblants -si més no pel que fa a l'extensió i a la necessitat de concentració i condensació dramàtica-, a banda de les pròpies que nasquen de la pulsó escènica.

teatre
mínim

"Mujer en verde"
Jaume Marzal Canós

© 2004, Dafni Valor i altres
www.tallerartesesescenicas.com

Autor: Dafni Valor i altres
Imatge de la cobertura: Jaume Marzal Canós
Disseny i maquetació: Domingo Martínez López

ISBN: 84-609-0474-1
Dipòsit legal: V-XXXXX-2004

Imprimeix: XXXXXXXX

Queda expressament prohibida, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, tant si és feta per reprografia o per tractament informàtic com per qualsevol altre mitjà o procediment. Queda igualment prohibida la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstecs públics.

índex

Pròleg	5
Metamorfosi	7
La vaca que aprengué a parlar	11
El mur del diable	15
Es millor no parlar més	19
Bon profit	23
Així només	25
Memòria insana	27
Adéu	29
A volar	31
Altos vuelos	35
Muerte blanca	37
Frágil	39
Los encuentros psicóticos de Clara	43
Els autors	47

pròleg

Diuen que Tagore va dir que a tothom li cal plantar un arbre, escriure un llibre i tenir un fill.

Avui, un grup de gent jove -molt jove diria jo si se'ls mira des de la meua perspectiva històrica- es proposen entre tots ells l'edició d'un llibre a base d'una de les petites històries de cadascú... Bo! és una diminuta passa per fer forat en la literatura en un món cada vegada més socialitzat i difícil. Així mateix, estic segur, que és una gran il·lusió sobretot per aquells que encara són primerencs en aquestes batalletes de les lletres.

Els que perseveren en la necessitat de transmetre idees per escrit amb el pas del temps esdevindran escriptors, atés que el millor mode d'ensenyar-se a escriure bé és escriure. En això els literats solen estar d'acord.

Jo, de bon començament, em vaig deixar enlluernar per la coneguda frase "O Cèsar o no res!" Però més avant vaig comprendre que no tots podem arribar a ser Cèsar, ni fer-nos rics, ni tampoc aconseguir eixa fama desbaratada que Freud considerava l'antecambra de l'amor de les dones (o dels homes).

No cal posar la fita tan alta. Crec que és suficient estimar la literatura per ella mateixa d'acord amb les possibilitats de cadascú; igual com es vol una mare independentment que siga millor o pitjor que altres. Sols amb això, -que segons es mire pot ser molt o poc- participar de la creació intel·lectual ens assegura el gaudi i la distracció... I si encara rebem alguna cosa més, "com més sucre més dolç".

Plantar un arbre, tenir un fill o escriure un llibre venen a ser la mateixa cosa: engendrar la terra o engendrar bellesa, un manament amb el qual naixem i que portem, sense saber-ho ben bé, implantat en l'ànima. L'ànima o com vulgueu anomenar eixe punt de distinció que ens separa dels altres companys al llarg de la vida: els animals.

Res més, sols voldria recordar-vos que Tagore, En Rabindranat, no va saber ni llegir ni escriure durant una bona part de sa vida i necessitava que algú li escrivís les idees que li rodaven pel cap abundantment i li fluïen a través de la paraula. Això és el que diu la brama. I no gensemens va aconseguir el premi Nobel.

Josep Valor i Gadea

Metamorfosi

Autora: Dafni Valor Visvikis

Personatges: Ell. Ella.

L'home carregat de maletes surt d'escena. Resta Ella sola. Un llarg silenci omple l'espai.

ELLA.- Ara que tot és mort puc parlar-te.

Vas omplir de llum la meua vida fosca.

Despertares el desig de les hores mortes, de les hores passades.

Una escaleta de llum que s'enfilava amunt, amunt, cada vegada un colp més lluny.

I jo la vaig rebre amb els braços oberts, amb els ulls oberts, amb el meu pensament obert...

I em vaig deixar dur...

Sense pensar en res més que en el meu deler.

La teua acollidora presència feia més fàcil el meu neguit, la teua profunda mirada... mmm.... eixa mirada em traïcava com si volgués saber un poc més...

I m'encaterinava...

Em regalares carícies, paraules, el tot i el res...

Encara puc sentir l'escalfor de les teues mans recurrent el meu cos, estudiant-lo, delejant-lo, trencant-lo amb una abraçada que m'ofegava.

I jo congelada de desig sense saber eixir del laberint.

Al fons dels teus ulls un somni, al fons dels meus somnis el teu anhel.

Arrelares fons si més no...

Tant que ara no sé on sóc.

Tot ha canviat i no reconec el meu propi espai...

No res és on hi era.

I em perd en una xarxa de sentiments contradictoris que em fan allunyar-te i apropar-te alhora.

Encara que esclatàs la galàxia no sabria com reaccionar...

Em sent com si cada nit restés un troç menys de lluna i així fins al mai.

Les teues paraules tornen una vegada i una altra al meu cap...

DONA SILENCIOSA...

DONA SILENCIOSA...

Una vegada i una altra.

No puc allunyar-les.

QUÈ VOLS?

DIGUES-ME QUÈ VOLS?

I jo sense dir res, sense saber dir res i volent dir-ho tot...

Amb un nuc a la gola que m'impedeix dir eixes paraules, eixos senzills mots que mai no he sabut pronunciar.

Tu les esperaves pacientment, sense aclaparar-me, amb la calma de la impaciència i fent que parlaren els silencis, els misteris de la nit.

Navegarem junts al nord, però per camins paral·lels.

I quelcom m'impedia pronunciar el que tu volies escoltar.

Una i una altra vegada ho vaig intentar, no cregues, àdhuc

quasi ho vaig aconseguir aquell capvespre... aquell capvespre que passarem enxarxats.

Però no vaig creuar la ratlla.

I va esdevenir-se el temps, vam deixar-lo córrer.

Jo amb la nosa de saber estar fent quelcom malament, amb l'angoixa que et produeix saber que hi ha algú que t'espera, però que no hi arribes a temps. I tu... no ho sé...

Un dia decidires no parlar-me, estaves ací però no hi eres.

Mut.

Et feres un altre autista que només em mirava esperant el que jo no li donava.

Era la mirada del nen que espera amb deler el seu regal, un regal, però que es fa esperar...

I hui finalment t'has decidit.

Sense cap paraula.

No calien explicacions.

Sabia perfectament el que havia de passar.

T'has acostat, m'has fet una abraçada i has marxat suauement, com vas arribar, sense fer soroll.

No he pogut reaccionar, com sempre.

Ara ja és tard.

Ara sé que no hem pogut acostar les nostres vides.

Massa tard.

Sempre massa tard.

S'ha trencat el somni.

Durant una estona no sap que fer, després resta immòbil. El silenci es fa llarg. Intenta parlar però els mots no es deixen traure. La seua cara és una ganyota petrificada. La boca es

mou, però les paraules no s'escolten. Finalment agafa forces i amb un gest desfet per l'esforç parla molt ràpidament i amb veu tremolosa.

ELLA.- T'ESTIME

Fa un gest de dolor, els ulls semblen eixir-se'n de les caçoletes i les mans busquen la cara. A poc a poc el seu cos reproduïx el Crit de Munch. Però el crit no hi arriba, l'escena queda congelada. Fosc.

Nota per a la posada en escena: durant tot el monòleg l'actriu jugarà amb l'espai i portarà fins al límit les seues possibilitats corporals.

Estrenada al novembre de 2001 a València pels actors: Neus Herrero i Javier Velasco.

els autors

Dafni Valor Visvikis (València 1971)

Actriu, directora i pedagoga teatral. Directora del Taller d'Arts Escèniques. Altres escrits: "El gegant Peusllargs" Premi Ferrer i Gual de Teatre 2003 i "Un cas insòlit" finalista dels premis Micalet 2003.

Antoni Torreño Mateu (València, 1963)

Professor de llengua i literatura i escriptor. En el camp del teatre dirigeix muntatges escolars, fa traduccions i versions teatrals i és autor de l'obra "Deesses per nassos", una comèdia de la qual Numen Teatre prepara el muntatge.

Joan Serrano Vidal (Monòver, Alacant 1950)

Actor, director i autor teatral. Actualment professor del Taller d'Arts Escèniques. Altres obres: "El joc de pallissa" "La mudanza" i El Messies de Tergal basat en "La fàbrica" de Miquel Martí i Pol.

Plàcid S. Rosaleny (Catarroja, València 1960)

Actor, director, dramaturg, pedagog i clown. Ha escrit entre altres peces de teatre: "Els morts no parlen anglès" "Jungla-hop" i "Buscant a Cirereta de planeta en planeta".

El Tapias (València ?)

D'aquest no revelarem res més que no es diga al seu

pseudònim. Que de tot ha d'haver en un llibre...

Pepe Cuervo (Àguilas, Múrcia 1958)

Llicenciat en Història. Escriptor i artista plàstic. També ha realitzat il·lustracions per a llibres i revistes alhora que ho compagina amb la docència en escoles d'art.

Sandra Merenciano Navarro (València 1980)

Actriu. Una de les fundadores de Numen Teatre. Realitza el curs de dramatúrgia al Taller d'Arts Escèniques.

Salva Sanchis Bañuls (València 1981)

Estudiant de teatre. Participa al taller de dramatúrgia.

Maite González Lloréns (València 1973)

Llicenciada en Dret. Compagina la seva professió amb la literatura en el temps lliure. Alumna del taller de dramatúrgia.

Ferran Garrigues Insa (València 1976)

Estudiant d'Art Dramàtic a l'ESAD de València i al Taller d'Arts Escèniques. Escriu poesia, relats breus i guions de manera experimental.

Carol Hernández Peralta (València 1987)

Estudiant de teatre al Taller d'Arts Escèniques de València. El text d'aquest llibre és el seu primer escrit de teatre.